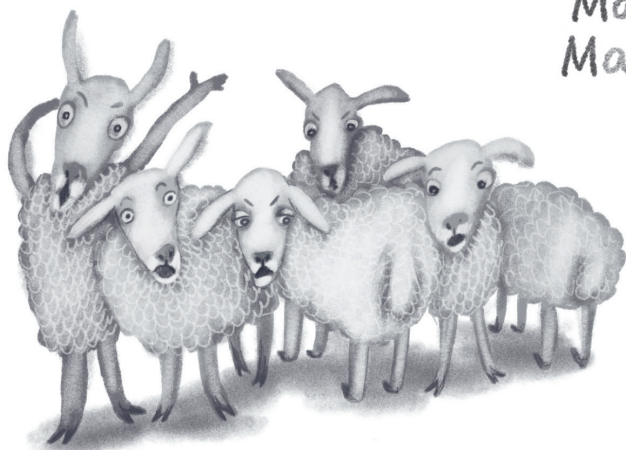

Aija Lisovska

Melnā aita

Māksliniece
Marina Henriņa

ZVAIGZNE ABC

Izraidītā

Saules piekarsētajā pļavā nekustējās ne smildziņa. Šķita, ka laiks apstājies. Aitas, izklīdušas pa pļavu, snauda vai laiski gremoja sausos zāles stiebrus. Kustoņus bija pārņēmis pēcpusdienas gurdums, un aizmiguši bija pat sparīgākie jēri. Rāmo kļusumu pārtrauca tikai bites, kas, skaļi zumēdamas, lidinājās starp retajiem ziediem.

Mellene klusi vēroja aitas un gandrīz jutās iederīga barā. Viņa spēja iztēloties, ka ir viena no skaistajām, pūkainajām būtnēm. Tūlīt kāda no bara māsām pienāks un pavaicās viņas domas par gardākajiem zāles stiebriem vai pasūdzēsies par neciešamo karstumu. Kāda cita gribēs pastāstīt par pagājušajā naktī redzētajiem sapņiem. Pēc tam Mellene izskriesies pa pļavu kopā ar jēriem.

Tuvāk stāvošā aita pamanīja, ka Mellene to vēro. Aita savieba ģīmi nīgrā grimasē un, dibenu grozīdama, attālinājās.

Mellene nokāra purnu un palūkojās uz savām tumšajām kājām. Viņa katru dienu no sirds vēlējās, kaut būtu piedzimusi citāda. Normāla. Kaut viņas vārds būtu Cukurpūciņa vai Sniegadūna.

No dziļajām pārdomām viņu izrāva ēna. Sauli bija aizsedzis mākonis. Strauji tuvojās vēl vairāk mākoņu. Tālumā noducināja tik tikko dzirdams pērkons.

Kaut kur bara vidū skaļi ieblejās aitu vadone, pievēršot sev bara uzmanību. Mellene nespēja saklausīt, ko aita saka, bet pēc pārējo aitu steidzīgās rosības noprata, ka dzīvnieki grasās kaut kur doties.

Pārlicinājusies, ka nav aizsteigusies priekšā kādai citai aitai, Mellene sekoja baram. Sāka pūst vējš. Tas patīkami atvēsināja sakarsušo purnu.

Vējš strauji pieņēmas spēkā. Mākoņi, kas tikko vēl bija balti kā aitu vilna, pārvērtās tumšpelēkos negaisa vēstnešos. Aitas paātrināja gaitu no pastaigas soļa uz lēnu riksi. Tālumā bija samanāms viņu galamērķis – vecais šķūnis. Tas šeit atradās vēl no tiem senajiem laikiem, kad pļavās bija rosījušies divkājainie.

Zemās ēkas vienu galu apslēpa zaļojoši vītenaugi. Šur tur jumta dakstiņos bija pa kādam caurumam. Ēkas sienas bija veidotas no prāviem akmens bluķiem, bet durvju vietā vīdēja tumšs caurums.

Nogranda pērkons, un zemi sasniedza pirmās smagās lietus lāses. Aitas bez lieka pamudinājuma metās skriešus. Mellene steidzās līdzi. Kāds no mazākajiem jēriem bara aizmugurē paklupa un novēlās zemē. Mellene apstājās tam līdžās un palūkojās mūkošā bara virzienā, gaidot, kad kāda aita skries jēram palīdžēt. Bet aitas bija pārāk aizņēmtas, glābjoties pašas.

Mellenei pret purnu atsitās krusas grauds. Tad vēl viens un vēl. Viņa ar pieri stūma uz priekšu sabijušos jēru.

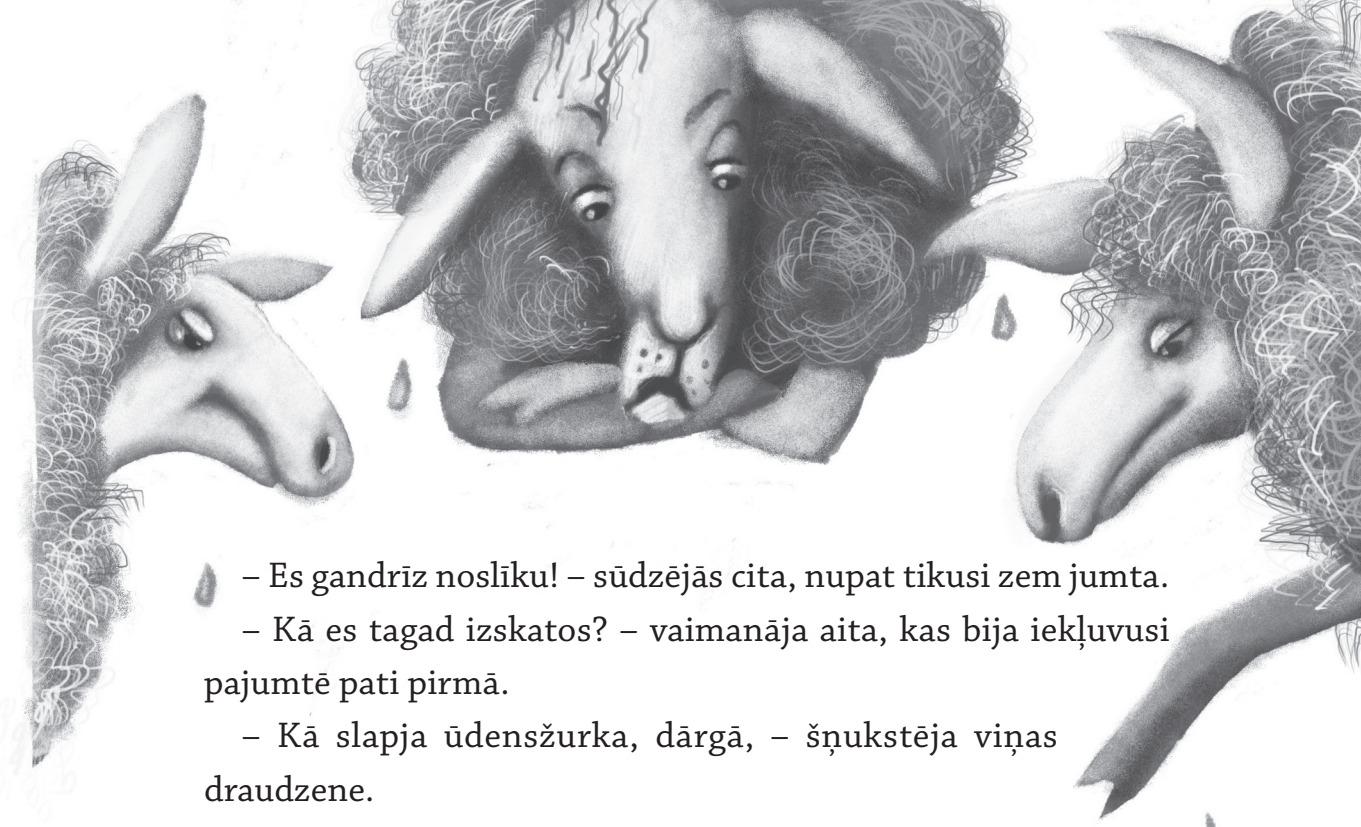
– Skrienam! Aiziet! – viņa to mudināja.

Aitas, grūstīdamās un lēkdamas cita citai virsū, caur apdrupušo durvju aili lauzās iekšā vecā šķūņa drošajā patvērumā. Aitu skaļie blējieni un vaimanas sajaucās ar krusas graudu rīboņu uz jumta. Vējš aurodams pluinīja vilnu uz aitu mugurām un locīja krūmus līdz zemei. Uzplaiksnīja zibens, un tūlīt pat nograndā apdullinošs pērkona grāviens, liekot aitām iebrēkties vēl skaļāk.

Tikko nokļuvušas pajumtē, tās pulcējās tajā šķūņa galā, kur jumta dakstiņi vēl bija pietiekami veseli un nelaida cauri ūdeni.

– Glābiet! Tās ir beigas! – kāda aita brēca.

– Es gandrīz nosliku! – sūdzējās cita, nupat tikusi zem jumta.

– Kā es tagad izskatos? – vaimanāja aita, kas bija iekļuvusi pajumtē pati pirmā.

– Kā slapja ūdensšurka, dārgā, – šņukstēja viņas draudzene.

– Es no šī trokšņa kļūšu kurla! – skaļi brēca vēl viena.

– Vai visi ir šeit?

– Nē! Sprogainīt! Kur ir mans mazais Sprogainītis? – sauca izmisusi balss.

Durvju ailā parādījās divi stāvi – balts jērs un melna aita.

– Baltlīpiņ, viņš ir pie durvīm!

Sprogainiņa māte metās pie sava jēra. Viņa to apostija, tincināja, kas lēcies, un steidzīgi veda izmirkušo mazuli pie bara, neuzmetot ne skatu melnajai aitai.

– Kāpēc gan mums tā jācieš? Kas mums uzsūtījis šīs šausmas? – blēja bara vecākā aita.

– Tā ir tās melnās nelaimes vaina! – atskanēja balss no aitu bara. Tai piebalsoja vēl kāda un vēl.

– Kur viņa ir?

Gluži kā atsaucoties pavēlei, krēslaino šķūni uz mirkli izgaismoja zibens.

– Tur!

Bars pievērsa skatienus Mellenei, kas tobrīd šķūņa otrā galā meklēja sausu vietīņu, lai nogultos. Vientuļa ūdens lāse klusi atdalījās no dakstiņa un pazuda melnajā vilnā.

Mirkli aitas klusēja un it kā pārdomāja, ko teikt. Tad, gluži kā pēc burvja mājiena, tās atkal atsāka runāt cita caur citu. Balsis sajaucās pārmetumu lavīnā:

– Tā ir viņas vaina... nelaimes, kopš viņa uzradās... kā man toreiz sāpēja vēders... sapuva labā zāle... un tad strauts izžuva... viņa samaitā mūsu jēriņus... dīvaine... tālāk no normālām aitām...

– Klusumu! – aitu blējienušus pārtrauca barga balss.

Aitas apklusā, un šķūnī bija dzirdami tikai vētras auri. Bars sakustējās, pašķīrās, un priekšā iznāca aitu barvede. Paspērusi pāris soļu uz melnās aitas pusi, viņa apstājās un brīdi nolūkojās uz tumšo stāvu. Mellene, galvu ierāvusi plecos, platām acīm lūkojās pretī.

– Tu dzirdēji, ko teica bars, – aita beidzot ierunājās un nokremšļojās. – Un man jāpiekrit. Ilgāk mēs par tevi rūpēties vairs nevaram. Esi pietiekami pieaugusi, lai parūpētos par sevi pati. Baram vajag drošību, bet tu atnes tikai nelaimi. Man jālūdz tevī pamest mūsu baru.

– Bet... bet es taču nevienam neko neesmu nodarījusi! – Mellene iebilda sīkā balstiņā. Viņa nespēja noticēt dzirdētajam. – Es vienmēr esmu bijusi piekāpīga un laipna, gluži kā mana aitu māte man mācīja...

– Arī viņai tu atnesi nelaimi! – indīgi izspļāva kāda no aitām.

Melnā aita pakāpās uz aizmuguri un neticīgi lūkojās uz aitu baru. Viņa, protams, pirms laba laika bija apjautusi, ka aitas no viņas vairās. Tās allaž bija izgudrojušas kādu ieganstu, lai neļautu saviem jēriem rotaļāties ar Mellēni, kad viņa bija maza. Uz Mellēnes jautājumiem tās atbildēja strupi un steidzīgi vai neatbildēja nemaz. Un nekad neuzsāka ar viņu savas ikdienišķās sarunas par laikapstākļiem vai ēdamā kvalitāti. Tomēr Mellēne nebija nojautusi, ka aitas varētu viņu tik ļoti nīst, lai izraidītu no sava vidus. Tas bija pats ļaunākais, kas ar aitu varēja notikt. Tas nozīmēja nāvi.

– Šo nakti vari pārļaut tepat, bet no rīta tev jādodas prom, – barvede sacīja.

– Bet... kurp lai es eju?

– Tā ir tava darišana. – Barvede pagriezās un nozuda starp pārējām aitām.

Mellene stāvēja kā sastingusi un lūkojās uz vietu, kur tikko bija uzstājusies barvede. Galvā atkal un atkal skanēja vārdi “tev jādodas prom”.

Aitu barā atskanēja neapmierināta purpināšana. Aitas nepiekrita barvedes pēdējai labvēlībai un savu nepatiku par lēmumu pauda skaļi. Mellene cerēja, ka kāda no aitām varbūt metīsies viņu aizstāvēt, bet tās visas turpināja raidīt viņas virzienā nīcīguma pilnus skatienus, it kā viņa būtu kāda riebiga gļotu čupa. Tikai mazāko jēru acīs vīdēja apjukums un līdzjūtība.

No bara atdalījās viena aita. Dažas citas to citīgi vēroja. Tā pienāca tuvu klāt Mellenei. Vai beidzot bija atradusies sabiedrotā? Mellene aizturēja elpu.

– Ko tu vēl gaidi? Lasies! – aita klusi nošņāca un, purnu lepni paslējusi, devās atpakaļ pie bara.

Mellenei krūtīs ietricās smacējoša dusmu un nevarības sajūta. Acīs sāka riesties asaras, bet viņa negrasījās raudāt bara klātbūtnē. Par spīti barvedes vēlīgajai atļaujai, viņa metās laukā no šķūņa. Uzzibsnīja zibens, un nogranda varens pērkons. Mellene saminstinājās, tad iekampa auksto gaisu un skriešus devās iekšā vētrā.

Viņa skrēja kā negudra. Slapjā zāle pinās pa kājām. Viņa nikni iebrecās. Purnā sitās aukstas lietus šaltis, bet tas viņu it nemaz neuztrauca. Tieši pretēji – šādā vētrainā laikā bija vieglāk dusmoties. Viņa dusmojās uz aitām un viņu nodevību. Viņa dusmojās uz savu melno kažoku, kas padarīja viņu atšķirīgu. Viņa dusmojās pat uz savu aitu māti par to, ka tās vairs nebija līdzās.

Domas plosījās viņas galvā gluži kā aurojošais vējš, kas tobrīd plosīja viņas muguru.

Kad kājas sagura no skriešanas, Mellene spītīgi turpināja soļot tālāk. Piepeši viņa sev priekšā samanīja skaļu šalkoņu un brīkšķus. Aizņemta ar savām domām, aita nebija pamanījusi, ka pietuvojusies mežam, kas vienmēr bija vīdējis tālumā pie apvāršņa.

– Plēsoņu mežs, – Mellene nošņaukājās. – Lai viņi nāk un plēš mani, ja aitām vairs neesmu vajadzīga!

Daudz neprātodama, viņa devās uz priekšu un ieslīdēja starp kokiem.

Atrast sausu vietu nakšņošanai nebija iespējams, tāpēc viņa sagurumā noslīga zemē kāda liela koka aizvējā un aizmīga.

